

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο καυγάς Ροΐδη - Άντωνιάδη. Πόλεμος με στίχους. Η επέμβασις τεῦ Σευρή. Πές τεὺς ἔβαλε στὴ θέσι τους. Πρὸ τριακοταπενταστίας. Οἱ σταυροπαράγωγοι πεινοῦν. Κραυγὲς ἀπελαπίσας, συλλαλητήρια. Ἡ γνάμη τεῦ Ροΐδη. Πῶς θά εἴλυτο τὸ ζήτημα. Ἡ φρουρά τεῦ Θεοτόκη. Ὑμνος πρὸς Καράπαυλον. Γιὰ νὰ κρῦβεται ἡ φαλάκρα. Ο Ἐπὶ Γεννάδιος περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Σκῆνη καὶ λάσπες!..

ΙΑ φορὰ ἄνοιξε ἕνας μεγάλος καυγάς στὴν Ἀθήνα ἐξ αἰτίας μιᾶς κριτικῆς ποῦ ἔγραψεν ὁ μακαρίτης Ἐμ. Ροΐδης, ἐναντίον τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ καὶ συγγραφέως Ἄντων. Ἄντωνιάδη. Ὁ Ἄντωνιάδης θύμωσε καὶ ἀπήγγησε στὸ Ροΐδη, ἀνταπλήγησε ὁ Ροΐδης, καὶ ἄρχισε ὁ φιλολογικὸς καυγάς γιὰ καλά.

Στὸ τέλος ὁ Ἄντωνιάδης ἔγραψε στὸ Ροΐδη ἐπιμέτρως καὶ ἐπιγραμματικά: Μάτην τὸν φθόνον ἔχουσιν ἰσχυρὴ τὸν νοῦν, Ροΐδη ὁ λόγος σου ὑπέληψιν, δὲν ἀφαίρει δὲν δίδει. Μὴ τὰ ἴδια ὅπλα ὄμως τοῦ ἀπήγγησεν ἄμεσως καὶ ὁ Ροΐδης ἐπιμέτρως καὶ δι' ἐπιγράμματος. Τὸ διστιχὸ σου, σ' ἔδειξε παχὺν τὸν νοῦν Κι' ὅτι πρὸς σὴ ἡ Κέκρυρα τοὺς κόλλυβους [Ἄντωνία] [τῆς ἀπλάνας] ἄλλα καὶ τοὺς δύο μοῦν τοὺς ἔβαλε στὴ θέσι τοῦ ὁ Γεώργιος Σουρῆς, μετὰ τὸ ἔξῃς διστιχιοῦ: ἰσχυρὰτοι εἰστιχιστάι, καὶ ἴσῳ σὰς διευθύνῳ τὸν ἕνα γιὰ τὴν Κέκυρα, τὸν ἄλλον γιὰ τὴν [Τῆν].

Ὅταν ὁ μακαρίτης Νικόλαος Καράπαυλος, ὁ ἐκ Ναυπλίου νομομαθὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔγινεν ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἕνας ἀνεψιὸς του, τὴν ἐπέτειον τῆς ἐορτῆς του ποῦ ἔγινεν νὰ συμπέσει τις πρώτες ἡμέρες τῆς ὑπουργοποιήσεώς του, ἐδημοσίευσεν στὶς ἐφημερίδες τὸ ἔξῃς συγχορισμένον ποίημα:

Ἐλοθε τὸ μόνον αἰώνωμα τῆς Ἐπαρχίας, ὀλόκληρης ἀσπῆς τῆς νεμοσοῦνης, Εἰς σύμβουλος πιστοῦς τῆς Βασιλείας, καὶ ὀλοπόρφυρος ἀδάμας τῆς Δικαιοσύνης. Κι' ἐστεμμένη ἡ δόξα σὺ καραῖλι, ἰκρύπτειτο σὺ δόλωμαρα μαλλιά σου, καὶ τώρα ποῦ ἑλευκάνθη ἀνεφάνη, σὲ ἀτίμητα τὰ δοξασμένα γερατιά σου!

Ὅταν διάβασεν ὁ Καράπαυλος τὸ ποίημα αὐτό, κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε: — Τώρα ποῦ ἡ κόμη μου ἑλευκάνθη, δυστυχῶς, ἀνεφάνη ὄχι ἡ δόξα, ἀλλὰ... ἡ φαλάκρα! Καὶ γιὰ νὰ κοφῆ ἰσὺς τῆ φαλάκρα τοῦ ὁ κ. Ὑπουργὸς φοροῦσε πάντα, καὶ στὸ γραφεῖο του ἀκόμη μαριματῶ!

Ὁ μακαρίτης Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ ὄμοιος ἐκεῖνος γιὰ τὴν πρωτοτυπία του, τύπος τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, ἔλεγε συχνά, γιὰ τὴν τότε πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος: — Ὅτι εἶνε ἡ Ἀθήνα μας, εἶναι καὶ τὰ πολιτικά μας: Ὅταν παύει ἡ σκόνη, ἔχομεν τὴν λάσπη, καὶ ὅταν δὲν ἔχομεν Τριχοπῆνη, ἔχομεν Δελγηγιάννη!

Σχετικῶς μετὰ τὸ Ροΐδη, ὄμοιος εἶνε καὶ τὸ ἔξῃς ἀνέκδοτο: Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1890 ἢ τοῦ 1891, ἡ σταυριδικὴ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος ἦταν στὸ ποδάρη, γιὰτὶ ἡ σταυριδικὰ δὲν πωλιότανε καὶ ὁ κόσμος, τῆς Πελοποννήσου ἴδιος, πεινοῦσε. Γιὰ τοῦτο συγκροτοῦσαν συλλαλητήρια, ἐφρόναζαν κατὰ τῆς τότε κυβερνήσεως καὶ ἀναστατούνε τὸν νόμον. Ἡ ἐφημερίδες κάνανε ἀποστολὰς καὶ πέραναν συνεντεύξεις. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ρώτησαν γιὰ τὴν κατάστασι καὶ τὴ δυνατὴ θεραπεία τῆς καὶ τὸ μακαρίτη Ροΐδη. — Τί συμβαίνει; ρώτησεν ὁ Ροΐδης. — Νά, οἱ σταυριδοπαράγωγοι πεινοῦν! — Καὶ γιὰτὶ πεινοῦν; — Γιὰτὶ δὲν πωλιέται ἡ σταυριδικὰ. — Κι' ἔχουνε σταυριδικὰ; — ἔχουν ἀφθονίαν, ἀλλὰ μὲναι ἀσήμητος. — Τότε γιὰτὶ δὲν τρώνε τὴ σταυριδικὰ τους; ἔτσι θά πάθουν νὰ πεινοῦν!

Ὅταν ὁ μακαρίτης Θεοτόκης ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ, Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ τότε Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Λευκάσιος, ἐπέσει ἕνω ἀπὸ τὸ σπίτι του, φρουρὰν τριῶν κλητῶν. Ἄμα τοὺς εἶδεν ὁ Θεοτόκης θύμωσε καὶ καλέσας τὸν Λευκάδιο τοῦ εἶπε: — Σὰς παρακαλῶ, ν' ἀποσύρῃτε τὴν φρουρά, διότι οὐδέποτε χρὴ μάτιςα φρυδίσκος!

Εἶνε ἡλίθιος! Σέρεῖς ποῦ βρισκεται ἡ Μπέττυ; Μὲ τὴν ἀδελφῆ τῆς στὸ Ἐδιμβούργο. Ἐκεῖ βρισκεται ἀπὸ τῆ βραδυὰ ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. Ἐγὼ τὴν πῆγα ὡς τὸ σταθμὸ τοῦ Κίνγκς - Κράς καὶ μάλιστ' ὅσο τὸ δρόμο ἔκλαιγε... Ἄνοιξε ἐκεῖνο τὸ σωτήριον Ντρεῦτον, θὰ βῆς ἐκεῖ μέσα ἕνα γράμμα. Τὸ ἔλαβα προχθές. Διάβασέ το καὶ θὰ καταλάβῃς... Σαστισμένος ὁ Ντρεῦτον πῆρε τὸ γράμμα καὶ ἰδοὺ τί διάβασε: Ἄγαπητὴ Σύντριαν, δὲν ἀνέχω πιὰ. Πέρασαν δὲν μῆνες ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγα καὶ ὁ Ντρεῖκ δὲν ἔκανε κανένα διάβημα γιὰ νὰ μὲ βῆ. Ἡ συμβουλὴ σου νὰ φύγω γιὰ νὰ κάνω τὸν Ντρεῖκ νὰ ζηλέψη δὲν βλέπω νὰ πέτυχε. Ἀπειναντίας μοῦ ἀπέδειξε πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷ. Πῶς νὰ ἐξηγήσω ἄλλοιῶς τὸ δει δὲν ἔδωσε ὡς τώρα σημεῖο ζωῆς; Τὸν περιμένω καὶ κλαίω. Ἡ περηφάνειά μου μ' ἐμποδίζει νὰ γυρίσω κοντὰ του. Στὸ τέλος ὄμως θὰ τὸ κάνω γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ ἔσω χωρὶς τὸν ἀγαπημένον μου Ντρεῖκ... Ὁ Ντρεῦτον δὲν στάθηκα ν' ἀποτελειώσῃ τὸ γράμμα. Ἐφυγε σὺν τρελλῶς. Ἐσπευσεν στὴν παραλία καὶ ὅταν βρῆκε τὸν Κράνκοκ τὸν ἔξηγγησε ὅτι εἶχε γίνῃ παρῆρηγος. Μαζὶ ἐπέστρεψαν τότε στὴν κάμαρα τοῦ Γκαρέν. — Κράντοκ διάβασε μόνος σου τὸ γράμμα γιὰ νὰ πεισθῇ. Καθὼς διάβασε ὁ Ντρεῖκ τὸ γράμμα ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας φώτισεν τὸ πρόσωπό του. Κανεὶς δὲν μίλησε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Κατόπιν ὁ Γκαρέν εἶπε γελώντας: — Καλὰ ποῦ μ' ἔρριξε χθές στὴ θάλασσα ἀντὶ νὰ μὲ σκοτώσης; ἔ!.....

Τῆς ζωῆς τὸ εὖος, πρὶν πέθῃ, σοῦ τὸν βάπτισα «Ρωμηὸ» καὶ γεννήκαρε κομπόρο! Τώρα σέ βέπο, με καμάρι τὸν μικρὸ βαφτισιομὸ δέκα χρόνων, παλιηγάρι!

Χάρην ποιητικὰς παραθέτομεν ἐδῶ τοὺς στίχους ποῦ ἔκαμε γιὰ τὴ δεκαετηρίδα τοῦ Ρωμηοῦ ὁ μακαρίτης ὁ Φελλῆμον:

Εἶσαι πηγὴ ἀνεκόςτος, εὐφραῖσι ἀτων στίχων ἐπιχαρίους δὲ μακρὰς ἀνέγραμες σελίδας, ἄλλ' εὐχομαί, πρὶν ἢ καὶ σὺ τὸν κἄλον ἀφίσεις δι' ἄσους ἔθρεψες φαιδρὰς καὶ θαλλερὰς ἐπίδας, μὴ βραδύων, ὅμως ἀργά, καὶ σὺ μετανοήσης. Βεβαίως δὲ καὶ τὸν πεῖν, ἀνυπόδεικτον πρῆσβυτην, ὅτι τοῦ λόγου χαιρετῶν, ἀκαμάζοντα ὀλίτην, ἐτόλμωσεν τὴν προσφώνησιν εἰς στίχους ν' ἀπευθῆνη, ἐν τῇ ἐπικεικία σου σὺν ἄλλοις ἀμαρτήμασι, αὐτὸν θὰ συγχωρήσης.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Στὸ σκυλλὶ ποῦ τρέχει λαχανιασμένον, στὸν ἄντρα ποῦ ὀρκίζεται καὶ στὴ γυναῖκα ποῦ κλαίει, μὴ δίνεις ποτέ σου πιστὴ.

Ἄγνος εἶνε ὀποιος.. ἄγνοεῖ τὸν κόσμον.

Μίλα ἂν μπορῆς μετὰ τὴ μάτια σου, ἂν θέλῃς νὰ συγκινήσῃς τὴν καρδιά τοῦ ἄλλου.

Ὁ Γάμος εἶναι ἕνα πῆδημα στὰ σκοτεινά.